

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1SŽa/11/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201188
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201188.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobcu: C. L., trvalý pobyt G. M., R. E., D., Indická republika, dátum narodenia: XX.XX.XXXX, občan Indickej republiky, právne zastúpený: REKEN & PARTNERS Law Firm s.r.o., AK Tichá 45, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/150/2014 zo dňa 8. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/150/2014 zo dňa 8. septembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/004557-006 zo dňa 7. mája 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 766,62 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku k rukám jeho právneho zástupcu do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/004557-006 zo dňa 7. mája 2014 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-33-22/2013-TPC/Jai zo dňa 04.02.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“).

2. Dňa 06.11.2013 podal žalobca žiadosť o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov podľa § 43 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. K žiadosti boli priložené doklady v súlade s ustanovením § 45 ods. 2 a 3 zák. č. 404/2011 Z.z.

3. V administratívnom spise sa nachádza úradný záznam č. PPZ-HCP-BA6-434-18/2013 zo dňa 10.12.2013, z ktorého vyplýva, že pracovník správneho orgánu sa oboznámil s utajovanou písomnosťou, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba, ktorá obsahuje konkrétne dôvody k aplikácii § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko sa jedná o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

4. Dňa 15.01.2014 bola vypracovaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca bol informovaný o získaní podkladov od Slovenskej informačnej služby, na základe ktorých smeruje jeho žiadosť k zamietnutiu. Žalobca do zápisnice uviedol, že 09.03.2009 bol zadržaný políciou („za prevádzacstvo“), pričom dňa 17.12.2009 bol prepustený. Pomáhal polícii odhaľovať páchatel'ov, daná vec je prejednávaná súdom, pričom nemá ďalšie informácie o tomto konaní. Uviedol, že má manželku, dve deti a žije normálny usporiadaný život. V zápisnici zo dňa 29.01.2014 v podstate zopakoval vyššie uvedené skutočnosti, pričom bližšie opísal jeho spoluprácu s políciou pri odhaľovaní trestnej činnosti.

5. Dňa 04.02.2014 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Prvostupňový správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie žalobcu, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval ako aj na utajovanú písomnosť, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba. Najmä uviedol, že dôvodom zamietnutia žiadosti žalobcu je bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Preto je naplnená skutková podstata odôvodňujúca zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. b) s poukazom na § 120 ods. 2 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z.

6. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Následne dňa 07.05.2014 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/004557-006 zo dňa 07.05.2014 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-33-22/2013-TPC/Jai zo dňa 04.02.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

8. V dôvodoch rozsudku poukázal na to, že žalobcovi nebolo možné udeliť trvalý pobyt, nakoľko bolo dôvodné podozrenie, že pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, alebo verejné zdravie. Poukázal na utajovanú písomnosť, ktorá obsahuje konkrétne dôvody k aplikácii § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko sa jedná o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

9. Poukázal na ustanovenie § 120 ods. 2 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z., v zmysle ktorého policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu. V danom prípade správny orgán nemá priestor na správnu úvahu ale berie na vedomie skutočnosť, že existujú informácie utajovaného charakteru a ďalej ich neskúma. Tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža/1/2013 zo dňa 27.11.2013 (k § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z.) ako aj sp. zn. 1Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010, v ktorom sa uvádza, že v

prípade stretu záujmu súkromného so záujmom verejným postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky za predpokladu, že policajt, ktorý koná v pobyte je s konkrétnymi zisteniami SIS dostatočne oboznámený.

10. Ďalej najmä uviedol, že sa (súd) pri preskúmaní predmetnej žaloby oboznámil s utajovanými skutočnosťami, ktoré sa týkajú uvedenej veci.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

11. Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, garantovaného čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

12. Žalobca nesúhlasil s názorom krajského súdu, že mu nebolo možné udeliť trvalý pobyt, nakoľko bolo dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie a to z dôvodu, že správny orgán sa oboznámil so správou SIS, pričom v danom prípade správny orgán nemá priestor na správnu úvahu, ale berie na vedomie skutočnosť, že existujú informácie utajovaného charakteru a ďalej ich neskúma.

13. Takýto názor je v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 15/03, z ktorého vyplýva, že vnútroštátne právo musí poskytovať ochranu proti svojvoľným zásahom štátnych orgánov, pričom nebezpečie svojvôle vzniká najmä tam, kde je určitá právomoc výkonnej moci vykonávaná tajne, t.j. aj keď správa SIS predstavuje zásadný predpoklad pre rozhodovanie správneho orgánu, je len na správnej úvahe správneho orgánu ako a na základe akých skutočností (vychádzajúc zo spoľahlivo zisteného stavu veci) bude rozhodovať.

14. Právny zástupca žalobcu požiadal o oboznámenie sa s predmetnými utajovanými skutočnosťami v konaní vedenom na prvostupňovom správnom orgáne o vyhostení žalobcu, kde tejto žiadosti z dôvodu stanoviska SIS nebolo vyhovené, pričom z doterajšej praxe advokáta žalobcu vyplýva, že SIS nikdy nedáva kladné stanovisko na oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou.

15. Žalobca má za to, že vydaním preskúmaného rozhodnutia došlo k porušeniu ustanovenia § 59 ods. 12 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), keďže ustanovenie § 59 Správneho poriadku okrem iného reglementuje spôsob rozhodovania odvolacieho orgánu, pričom žalovaný ako odvolací orgán nebol v žiadnom smere viazaný závermi prvostupňového orgánu, keďže bol povinný samostatne hodnotiť vec zo skutkovej a právnej stránky.

16. Táto okolnosť nebola braná do úvahy tak žalovaným ako odvolacím orgánom ako ani krajským súdom, ktorý sa s touto okolnosťou nevysporiadal, resp. vysporiadal nesprávne, keďže sa tak žalovaný ako aj krajský súd pridržiavali ustanovení zák. č. 404/2011 Z. z. ako lex specialis bez aplikácie Správneho poriadku resp. vyššie uvedených dohovorov ako lex generalis.

17. Žalobca poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov a to najmä v rozsahu odvolania žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.12.2002, pod č. k. 7Sž 1 10/02, č. R 33/2004, kde podľa názoru žalobcu mal žalovaný povinnosť zrušiť, resp. zmeniť prvostupňové rozhodnutie ako rozhodnutie nezákonné, a to aj mimo rámca dôvodov odvolania.

18. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania.

IV.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúmaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

21. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 25. októbra 2016 prerušil odvolacie konanie.

V.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

22. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhom nevyhovel.

VI.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. marca 2019 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

24. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/004557-006 zo dňa 07.05.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-33-22/2013-TPC/Jai zo dňa 04.02.2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

25. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

26. Vyhlásením v zierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych

predpisov okamžité právne účinky: - právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

27. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladi s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

28. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

29. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

30. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

31. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným počas jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

32. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

33. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval, a to tým spôsobom, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, predmetné ustanovenie stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 v zbierke zákonov, preto bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo

výroku tohto rozhodnutia.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

35. V zmysle ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

36. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 a 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu priznal podľa predloženého vyčíslenia trov konania v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) titulom trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku (70 €) spolu v sume 766,62 €.

37. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny advokáta za úkony právnej služby v roku 2014 po 134 € a v roku 2015 po 139,83 €, a to:

- príprava a prevzatie zastupovania vrátane prvej porady s klientom dňa 08.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky);
 - správna žaloba zo dňa 15.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky);
 - účasť na pojednávaní dňa 08.09.2015 (§13a ods. 1 písm. d) vyhlášky);
 - spísanie odvolania zo dňa 03.11.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- t.j. spolu v sume 547,66 €.

38. V zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhlášky má advokát právo na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Jedna stotina výpočtového základu za úkon právnej služby v roku 2014 predstavuje sumu 8,04 € a v roku 2015 sumu 8,39 €. Za dva úkony právnej služby v roku 2014 a dva úkony právnej služby v roku 2015 má právny zástupca žalobcu právo na náhradu uvedených výdavkov v sume 32,86 €.

39. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky sa ustanovuje že, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty 20 %. Z dokladov (č.l. 11) predložených právnym zástupcom žalobcu vyplynulo, že tento je registrovaný pre daň z pridanej hodnoty, preto mu odvolací súd priznal zvýšenie odmeny a náhrady o daň z pridanej hodnoty tak, ako to vyčíslil, t. j. o sumu 116,10 €.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

41. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

